

139. ZSOLTÁR

(Zsolt 139,1-17)

Ez a zsoltár személyes vallomás az élet titkáról. Az ember számára kevésbé fontos az, hogy a világot Isten teremtette, mint az, hogy bennünket, embereket Isten teremtett. Azt, hogy kicsoda az ember, s kik vagyunk mi, elsősorban nem az értelmünkkel tudjuk megragadni, hanem a hitünkkel. A Teremtővel való párbeszédben ismerjük meg/fel, hogy kik vagyunk. Jó annak, aki így nő fel. Ez a zsoltár egy személyes vallomás, amelyben a teremtmény köszön a Teremtőjének, aki őt életre hívta. A zsoltárszerző Dávid szavaiban az az ember szólal meg, aki fenyegetett, sebezhető, veszélyeztetett. Az ilyen ember keresi léte értelmét, – és az ilyen ember találja meg! A létében sebezhető ember találja meg azt a felettes akaratot, amely életének küldetést adott!

Isten nagysága három jellemző módon nyilvánul meg a zsoltárossal együtt rezdülő lélek számára:

1. *Isten mindent tud – ez az „omniscientia” (1-6.v.).* Ez Isten mindent tudó hatalma. „Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz” (1.v.). Ismered ’ülésemet, felkelésemet, járásomat, fekvésemet, még nyelvemen sincs a szó, már egészen érted azt, Uram. Ismered múltamat, jelenemet és jövőmet, elöl és hátul körülzártál engem.’ Vigasztaló ez a tudás. Sok ember számára fenyegető. Amit még ki sem mondunk, tudja az Alkotónk, és érti. Ő jobban ismer, mint mi önmagunkat, és ezt a tudását értünk használja, nem ellenünk.
2. *Isten mindenütt jelen van - ez az „omnipraesentia” (7-12.v.).* Ez úgy nyer jelentőséget, ha nem mint általános tételt mondjuk ki, hanem mint személyes vallomást: Isten „mindenütt velem van”: magasságokban és mélységekben, éjjel és nappal, a hajnal szárnyain keleten, a tenger túlsó szélén nyugaton, otthon és az úton. Jobbja megragad. (10.v.).
3. *Isten mindenható – ez az omnipotentia (13-16. v.).* Ezt az emberi élet születési folyamatából ismeri fel a zsoltáros – az imádkozó ember. Az anyaméhben való formálódás kilenc hónapja, sőt az embrió-létet megelőző idő is Isten hatalmában volt. A zsoltáros azt mondja az élet kezdetéről:
 - a.) „Te *takargattál* engem anyám méhében” (13. v.). Az Újfordítású Biblia szerint: „Te formáltál...” Mindegyiknél gazdagabb azonban a héber kifejezés: Te „szóttél-fontál” anyám méhében. A nagy „Textiltervező” tervezte meg testünket, Ő szötte azzá, akik vagyunk! Magyar nyelvünk olyan szépen igazodik ehhez a gondolathoz, amikor testünk „szöveteiről” beszél: *hámiszövet*, *kötő- és támasztószövet*, *izomszövet*, *idegyszövet*. Ő sodorta a DNS-láncunkat, az izomkötegeket és az idegeket, ő szötte a vér érrendszerét és a sok százmillió idegsejtet, és ő felügyeli a testben zajló kémiai folyamatokat is. A *textúra* a szemünk előtt (azaz Te ☺) a nagy „Textiltervezőre” mutat.
 - b.) „Te alkottad veséimet” (13.v.). A vese a szív után a második legfontosabb szerv az ókori héber gondolkodásban. Nem is említ más belső szervet a zsoltáros. A vesét a lelkiismeret székhelyének tekintették. Ezért így is mondhatjuk: „Te alkottad lelkiismeretemet”. Ő alkotta meg – nem csak a testünket, hanem – lelki vonásainkat, és azok összességét, a lelkiismeretet is. Az a szó, hogy Te „*alkottad*” veséimet, azt is jelenti: „Te vetted meg”. Ez pedig már egészen újszövetségi távlatokat nyit: Isten nem csak megalkotta, hanem megszületett Fia vérén meg is „vette” a lelkiismeretünket, hogy ne vádoljon minket még önmagunk lelkiismerete sem, és senki másé sem! A Vádló hatalmából megszabadított, így az Ő tulajdona vagyunk nem csak a teremtés, hanem a megváltás jogán is. Ennek a

szabadító hatalomnak a megismerése fakaszt föl hitvallástételt az ajkunkon: Aki így szabadít, az hatalmas arra is, hogy teremtsen. Akár egy egész világot is!

Az anyaméhben, mintegy a föld mélyében titkon formáltattak csontjaim – mondja a zsoltáros. Anyaméh és a föld mélye gondolati rokonságot mutat: az „anyaméh” és az „anyaföld”, amelyből vétettünk, kölcsönösen egymásra utalnak. „Nem volt elrejtve előtted az én csontom” amikor „formáltattam, idomítottam”, mint a formátlan agyag a korongon a mester keze alatt.

c.) „Könyvedbe a napok is mind be voltak írva... holott egy sem volt még meg közülük” (16. v.). Az időt is Ő tervezte meg: a napot, amelyen megszületünk, és az egész életünket. Már akkor, elgondolt Minket, amikor még nem is léteztünk. Személyiségünknek Ő „szőtt” testet, ő adott lelkiismeretet és ő mérte ki az időt. Az időnek minden pillanata, öröme és bánata, múlt, jelen és jövő az Ő atyai kezéből jön.

Arra az életre nézve formáltattunk, amely kiteljesedett formájában még előttünk van. Hadd emlékeztessen bennünket erre egy kedves kis „jelenet”:

"Van-e élet a születés után... "

Egy áldott állapotban lévő anya két gyermeket hord a méhében. Az egyik egy „kis hívő”, a másik egy „kis szkeptikus”.

- A szkeptikus azt kérdezi: Te hiszel a születés utáni életben?
- Hát persze – mondja a kis hívő. Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erősekké váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!
- Hülyeség ! – mondja a szkeptikus. – Ez nem igaz! Hogyan nézhet ki a kinti külső élet?
- Pillanatnyilag még nem tudom, - mondja a kis hívő, de biztos sokkal világosabb, mint itt bent. Talán lehet, hogy a szánkkal fogunk enni és a lábunkkal fogunk menni!
- Nonszensz, lehetetlen! – mondja a szkeptikus. Megyünk a lábunkkal és eszünk a szánkkal? Micsoda hülyeség ! Ez furcsa ötlet, hogyan is működhetne? Itt van a köldökzsinór, ami biztosítja a táplálékot. Nem lehetséges élet a születés után, hiszen ez a zsinór már így is túl rövid!
- Hát persze, hogy minden működni fog, csak minden egy kicsit másként fog kinézni. – mondja a kis hívő.
- Soha sem fog működni! – véli a kis szkeptikus. – Még soha senki nem tért vissza a születés után! Születés után vége az egésznek! Az élet nem más, mint egy nagy sötét tortúra!
- Még ha nem is tudom biztosan, milyen lesz a születés utáni élet, - mondja a kis hívő – de azt tudom, hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és ő majd nagyon vigyáz ránk!
- Anya? Te hiszel az anyaságban? Hol van? – kérdezi a kis szkeptikus.
- Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk és általa létezzünk, nélküle nem létezhetnénk! – válaszolja a kis hívő.
- Mire a kis szkeptikus: Soha nem láttam még semmilyen anyát! Nincs is ilyen!
- A kis hívő elgondolkodik egy pillanatra. – Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! – mondja aztán halkán – Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!"

(Ismeretlen szerző)